

Autor: Oskar Krejčí

Padla vláda. Kdo nevěděl, co je to Pyrhovo vítězství, ten se může učit na politice v Česku.

Začalo to u zelených. Předseda Strany zelených Martin Bursík slavně zvítězil na sjezdu své strany a to tím, že porazil a postupně ze strany vyhnal autentické zelené. Strana zelených v Česku už dlouhou dobu byla srůstem tradiční zelené vize světa a podnikatelů se zelenou značkou. Podnikatelů dvojího druhu. Jedněch, pro které se Strana zelených stala výtahem k moci. Druhých, kteří pochopili, že dnes je téma ekologie lukrativní, státem dotovaný byznys.

A na čem se dá lépe vydělat, než na státních zakázkách? Na sjezdu a v následujících dnech slavila vítězství podnikatelská frakce – a rozbila nejen vlastní voličskou základnu, ale – jak ukázalo hlasování ve Sněmovně – i většinu v Poslanecké sněmovně. Předsedovi zelených zbyli jen ti, kdo už předtím v politice podnikali, třeba pod značkou ODA či Unie svobody, vždy samozřejmě ve jménu pravdy a lásky. Ani bezostyšná jednostrannost veřejnoprávní televize nepomohla.

Vše pokračovalo u modrých. Předseda občanských demokratů Mirek Topolánek na sjezdu ODS hrdinsky zvítězil nad odbojnou pražskou frakcí. Tedy vlastně nad rozhodující částí své voličské základny. Bylo jen otázkou času, kdy se tato situace promítne do hlasování ve Sněmovně. A tak se i stalo.

Dnes jsou na řadě oranžoví. **Slavně svrhli vládu Mirka Topolánka – člověka, který naháněl davy voličů sociální demokracii. V posledních týdnech se to nezdálo, protože těžil zvirtuálního pojetí politiky, kde dobře vypadat a plynule mluvit je důležitější než o něčem správně rozhodovat.** Tedy ze zpravodajství o předsednictví Česka v Evropské unii. Tyto měsíce slávy by mu skončily v červnu, kdy by zároveň měl v Česku zdomácnět pocit ekonomické a sociální krize. Teď ČSSD nezbyvá nic jiného, než podržet jeho vládu alespoň po dobu předsednictví a rozmělnit tak své zlaté vítězství na měděné drobné. A dát šanci prezidentu Václavu Klausovi, aby postupně zkonsolidoval pravici. Výběrem premiérů. A nejen takto. Po porážce Mirka Topolánka zbyl jediný protivník – Jiří Paroubek. Vždy je nejsnazší střílet na korunní prince. Budoucí premiér sjednocuje protivníky i závistivce.

Česká republika ochořela evropskou nemocí: krizí politických elit. Neschopnost vidět za hranice posledních veřejnoprávních zpráv a výzkum volebních preferencí, nepřipravenost variant postupu, popletení propagandy a politiky, intriky místo programu. **Vzorem se stal Javier Solana – muž levice, který provádí pravicovou politiku, člověk, který odsouhlasí jakýkoliv program a v zákulisí si dělá, co chce. Muž, který se udrží za každého počasí na dostatečně vysoké ekvikorytnici – což je křivka, která spojuje posty s podobnými platy a servisem. Kamarádi z mokré čtvrti jsou vždy spolehlivější spojenec než politická strana.**

Politika napřed ztratila ideály, které jsou nemoderní. Pak zapřela programy, které brzdí pragmatickou tvořivost. Pak změnila principy na fráze – a pravdu obětovala

mediálnímu obrazu. Zítřek se stal horizontem bytí. Zmizela strategie. Hrdiny naší doby se stali dálkové a tvrdíkové, kteří dokážou sehnat munici na nepřítele, spojit penězotoky a z modernizace strany udělat souboj o premiérovo ucho. Vypadat je důležitější než něco dělat.

Strategie – to je víc než součet kroků na příští dva dny. To je vědomí dlouhodobých cílů, od kterých se nesmí uhnout proto, že momentálně se to někomu nelíbí či nehodí. A výběr prostředků. Což je pro levici úkol obtížnější než pro pravici, protože levicových cílů nelze dosáhnout nečestnými prostředky. Na levici se účel, který posvětí prostředky, dříve nebo později, ale vždy, změní v sebevraždu. Věrohodnost levice má větší nároky, než věrohodnost pravice.

Ještě před několika dny bylo jasné, že vydržet, znamená po volbách sestavit jednobarevnou vládu ČSSD. Po vítězství ve Sněmovně je variant víc – což bez strategického myšlení znamená chaos.

Zdroj: Res Publica.